

Straffelovbog foreligge det høitærede Thing, og da der altsaa er Udset til, at der ikke vil hengaa nogen lang Tid, førend hele Straffesystemet, navnlig ogsaa i dette Punkt, bliver forandret, finder jeg ikke, der er Anledning til nu at rive denne enkelte Deel udaf Lovene og forandre dem. Det er, som bekendt, ikke den eneste svage Side ved vor Criminallovgivning, den, der angaaer uforholdsmæssig Straf for Løsgænger og Betleri; der er mange andre Forbrydelser, for hvilke der er bestemt en endnu mere uforholdsmæssig Straf; man har Forbrydelser, for hvilke der er bestemt Baal og Brand, som undertiden affoses med Bånd og Brødstraf. Af slige uforholdsmæssige Straffe findes der, som bekendt, ikke saa i vore Love, og skulde man her forandre Straffen for denne enkelte Forseelse, saa var der ogsaa Anledning til ikke at lade den blive staaende for andre Forseelser, der maaskee kunne være af mindre graverende Natur end disse to specielt nævnte.

Ordføreren: Hvad den ærede Justitsminister's sidste Bemærkning angaaer, har det naturligtvis ikke været min Mening, at man i nærværende Lov skulde tage Bestemmelse om en Forandring af Straffen for Løsgænger og Betleri. Jeg har kun yttret, at det saa meget uheldigt ud, at man i en Lov fra et System, som man ellers ønsker at gennemføre, maatte gjøre en udtrykkelig Undtagelse med Hensyn til en enkelt Forbrydelse, ikke paa Grund af denne Forbrydelses særegne Natur, men paa Grund af de derom gjældende Loves særegne Uhenfigtsmæssighed. Jeg kunde altsaa Intet have imod at stemme imod det af selve Udvalget gjorte Forslag til en Undtagelse, saafremt den ærede Minister fandt, at der kunde være Grund til forlods at ordne dette Spørgsmaal. Videre har det ikke været min Mening at gaae. Det er mig fuldkommen klart, at der ikke kan være Tale om at forandre Straffen for Løsgænger og Betleri i nærværende Lov. Efter de Udtalelser, der imidlertid have fundet Sted, troer jeg, at det vilde være upraktisk at tale videre herom, og jeg tvivler ikke om, at Landsthinget vil vedtage den Undtagelse, som fra alle Sider erkendes at være nødvendig, saalænge den nuværende Straf bestaaer. Hovedpunktet i

Sagen angaaer naturligtvis den opstillede Scala, og det har været mig svært at see, hvor stor Vægt den ærede Minister lagde paa det dobbelte Hensyn, dels Indvirkningen paa Fangerne i Straffeanstalterne, dels Straffetrudselens Indflydelse paa de eventuelle Forbrydere ved dens blotte Tilværelse. Jeg troer nemlig, at, medens det i Præmisserne blot er henstillet som Noget, der beroede paa et totalt Skjøn, saa er det lykkedes Udvalget at bringe et virkeligt Princip ind i Loven med Hensyn til dette vigtigste Vendepunkt i Sagen, nemlig Indvirkningen paa Forbrydere. Jeg troer, at det vil blive erkendt af alle Sagkyndige, at den virkelige Krisis i Curen vil ikke indtræde i Begyndelsen og vil ikke indtræde i Gæden. Abnormiteter ere naturligtvis mulige; der vil naturligtvis altid være Forbrydere, som allerede ere angerfulde, inden de overstige Fængslets Dørtærskel, og der vil altid være Forbrydere, som komme ud derfra ligesaa haardnakkede og forhærdede, som de kom ind; men tænkes Systemet at virke normalt, saa vil dets Virksomhed baade som vækkende og som vænnende til Arbejdsomhed først indtræde efter nogen Tid's Forløb, og Hensigten vil da først være opnaaet. En Tid af to Uger vil fremkalde et meget vigtigt Vendepunkt; er Krisen ikke indtraadt til den Tid, saa er der ikke den allerminste Sandsynlighed for, at den siden vil komme, og enhver Fortsættelse af Straffen vilde for den, der virkelig er forbedret, da kun virke nedtrykkende og sløvende, og paa den anden Side vilde den, som ikke til den Tid har høiet sig, som ikke allerede indtil da er blødgjort, ved en videre fortsat Straf kun blive yderligere forstokket og forstenet. Jeg troer altsaa, at det med Hensyn til det ene vigtige Moment i Sagen er lykkedes Udvalget at bringe Spørgsmaalet ud af det vage Skjøn's Omraade og at referere og støtte sig til virkelige Principer og Kjendsgjerninger. Det andet Moment er derimod kun en Skjønssag, nemlig Spørgsmaalet om, hvorledes vil Straffetrudselen stille sig i Opintonen, og vi have saa meget mere ondt ved at besvare dette Spørgsmaal, som det egentlig gjælder om, hvorledes det vil blive besvaret af Landets Kjætringer.

Det er imidlertid min Overbeviisning, at